

Predmet: Sotin

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 2/14

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu i pomaganju, u vezi sa čl. 22 i 24 KZ SRJ

Glavni pretres: 05.02.2015.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećenih

Okrivljeni Mirko Opačić

Negira izvršenje krivičnog dela koje mu se stavlja na teret. Pre rata živeo je u Sotinu ali je, u leto 1991. godine, kada su počeli oružani sukobi, otišao u Srbiju. U Šidu je zadužio uniformu i oružje pa se, 14. oktobra 1991. godine, kada je Sotin oslobođen, vratio. Krajem novembra meseca 1991. godine postao je predsednik MZ. U to vreme komandant Sotina bio je okrivljeni Milinković. U selu je bilo mnogo vojske i dobrovoljaca koji faktički nisu bili ni pod čijom kontrolom. Nakon pada Vukovara, u selo su počele da dolaze izbeglice. Dobili su nalog od civilnih vlasti iz Vukovara da izbeglice smeštaju u napuštene kuće meštana Hrvata, što su i činili. Krajem 1991. godine broj izbeglica se naglo povećao; dolazili su i pričali da će biti iseljavanja hrvatskog stanovništva, pa su i sami zaposedali kuće. Napominje da je tek 2013. godine, kada je ovaj postupak pokrenut, prvi put čuo da je postojao spisak za ubistvo 13 civila hrvatske nacionalnosti. Nikakav spisak on nije pravio, a u MZ je postojao, iz ranijeg perioda, spisak svih meštana Sotina. Objašnjava da nije imao nikakvog razloga da pravi spisak za likvidaciju, jer je sa žrtvama bio u dobrim odnosima. Većinu njih su opljačkali drugi - tako je npr. okrivljeni saradnik oduzeo kola od Henrika Slija. U Hrvatskoj je vođen postupak za zločin u Sotinu, svedočili su mnogi svedoci hrvatske nacionalnosti, i niko od njih za njega nije rekao ništa loše. Sve to ukazuje da nije imao nikakav razlog da pravi spisak za likvidaciju. U MZ je došao okrivljeni saradnik Milošević i uzeo spisak meštana, pa je sam određivao koga treba iseliti. Tom prilikom su bili prisutni Lazo Tintor, Vinko Trkulja i Milan Večenović. MZ je saradivala sa vojskom, koja im je pomagala tako što im je davala naftu za agregat za vodu i kamione za prevoz pomoći. Kada bi im zatrebao kamion, odlazio bi on, ili njegov zamenik u komandu kod okrivljenog Milinkovića i tražili bi kamion. Za izlazak iz sela su bile potrebne propusnice. Kada bi se odlazilo u polje, za obavljanje nekih radova, MZ je izdavala propusnice, a vojska je izdavala propusnice kada bi se išlo u Srbiju. Za stradanje 13 civila čuo je par dana nakon događaja - o tome je u selu prvi počeo da priča „Cvrole“. Nije se raspitivao kako je do toga došlo. Milorad Višić je bio istaknuti član SDS-a. On je bio veza između Vukovara i Sotina. Bio je svuda prisutan, ali bez neke posebne funkcije. Sa njim nikada nije razgovarao o iseljenju meštana Hrvata. Navodi da je situacija u selu bila složena, i da lično ne bi voleo da je bio u koži meštana Hrvata kada su u Sotin pristizale ogorčene srpske izbeglice.

Optuženi Miroslav Milinković

U Sotinu je bio komandant mesta, po naređenju pretpostavljene komande. Inače je bio komandant pozadinskog bataljona 80. motorizovane brigade koja je bila smeštena u Sotinu. Njegov zadatak je bio da selo normalno funkcioniše. Nikada nije imao primedbe na rad svoje jedinice. Ona nije učestvovala u pretresu terena. Pri razmeštaju jedinice u Sotin, postavljena su i

tri kontrolna punkta na kojima su, radi lakše identifikacije, bili ljudi iz TO i milicije. Nije mu bilo poznato koliko je civila u selu i kakav je nacionalni sastav stanovništva. Navodi da se tereti da je organizovao streljanje 13 hrvatskih civila, pa onda otišao u Srbiju da obiđe porodicu, mada on o tome ništa nije znao. U civile koji su ostali u Sotinu JNA nije uopšte sumnjala - u protivnom sigurno ne bi ostali. Kao komandantu mesta, bili su mu podređeni TO i milicija. Vojska je pomagala davanjem svojih kamiona za prevoz pomoći od Šida do Sotina, kao i pri ubiranju letine. Kao komandant sela bio je zadužen da obezbedi mir i red, te da ne bude nikakvog maltretiranja stanovništva. Sa optuženim Opačićem kao predsednikom MZ je često kontaktirao, dok optužene Mitrovića i Lončara do početka ovog postupka nije poznao. Kada bi davao vozilo JNA na korišćenje, njega je pratila dokumentacija, a najčešće je tim vozilom upravljao vojnik. Ne seća se da je od njega nekada tražena mehanizacija, kao ni da li je neposredno pre odlaska u posetu porodici neko iz TO tražio kamion. U njegovom odsustvu, njegov zamenik je mogao da odobri korišćenje vozila. Smatra da ga okrivljeni saradnik Milošević tereti jer se radi o hajci na pripadnike vojske.

Fond za humanitarno pravo